

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

LISA
JEWELLOVÁ
NOC,
KEŽ
ZMIZLA

AUTORKA BESTSELLEROV
RODINA V PODKROVÍ A JEDNODUCHO ZMIZLA

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

LISA
JEWELLOVÁ
NOC,
KEĎ
ZMIZLA

TATRAN

Z anglického originálu Lisa Jewell: THE NIGHT SHE DISAPPEARED,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Atria Books, an Imprint of Simon & Schuster,
New York 2021,

preložila Jana Juráňová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2022 ako 5357. publikácia
a 37. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a väzbu navrhol Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Zlata Sršňová, Martina Vyšná

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba Alica Dórová – ALDO

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © 2021 by Lisa Jewell

Translation © Jana Juráňová 2022

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2022

ISBN 978-80-222-1316-5

Túto knihu venujem ockovi.

Arachnofóbia

Arachnofóbia. Slovo, ktorého zvuk je rovnako príšerný ako to, čo opisuje. Druhá slabika, tvrdé „rach“, pripomína odpudivé uhly pavúčích nôh, mäkké mávnutie slabiky „fó“ je ako príšerná nevoľnosť, ktorá sa vám prevalí cez vnútornosti pri čo i len náznaku náhleho pohybu po stene alebo dlážke, a hlasné „no“ v strede slova je zvuk, ktorý vydáva váš kričiaci mozog, keď je zhnusený: nonono.

Tallulah trpí arachnofóbiou.

Tallulah je v tme.

PRVÁ ČASŤ

1

JÚN 2017

Bábätko začína pomrnkávať. Kim sedí nepohnute v kresle a zadržáva dych. Trvalo jej celý večer, kým ho uspala. Je piatok, dusná noc uprostred leta a za normálnych okolností by o takomto čase bola niekde vonku s priateľmi. Jedenásť hodín: bola by v bare a dávala by si poslednú rundu na cestu. Ale dnes večer je v teplákoch a tričku, vlasy má zviazané do uzla, namiesto šošoviek okuliare a na servírovacom stolíku stojí pohár vlažného vína, ktoré si naliala už dávnejšie, ale nemala šancu ho vypíť.

Ovládačom stíši zvuk televízora a znovu sa započúva.

Už to začína, slabučká predzvešť plaču, čosi ako suché zlovestné mrnčanie.

Kim vlastne nikdy nemala rada batolátá. Svoje vlastné ľúbila až-až, ale prvé roky boli pre ňu ťažké, bola to skúška jej precitlivosti. Hneď v prvú noc, ktorú obe jej deti nepretržite prespali, umiestnila na rebríčku hodnôt veľmi vysoko, asi až neprimerane, práve možnosť neprerušovane sa v noci vyspať. Deti boli ešte malé, ona zrazu mala dosť času a v srdci aj miesto pre ďalšie jedno či dve. Nedokázala si však predstaviť, že by mala znovu absolvovať bezsenné noci. Celé roky si veľmi pozorne strážila spánok pomocou masiek na spanie, upchávok do uší, uspávacích vankúšových sprejov a veľkých balení melatonínu, ktoré jej odporúčala kamarátka zo Štátov ako zaručenú pomoc.

A potom, len pred dvanástimi mesiacmi, sa jej mladistvej

dcére Tallulah narodilo dieťa. Takže Kim má tridsaťdeväť a je starou mamou, v jej dome znovu plače bábo po takom krátkom čase. Zdá jej, že to bolo naozaj len celkom nedávno, čo takto prestali plakať jej vlastné deti.

Napriek tomu, že k tomu došlo o desať rokov skôr, než bola pripravená, vnuk je pre ňu požehnanie nad požehnanie. Volá sa Noah, má tmavé vlásky ako Kim aj obe jej deti (Kim sa odjakživa páčili len deti s tmavými vlasmi, tie blondavé jej vždy pripadali čudné). Farba Noahových očí osciluje medzi hnedou a jantárovou podľa svetla. Má pevné nôžky a rúčky, s kruhovými zárezmi na zápästiach. Z ničoho nič sa smeje, niekedy sa aj celú polhodinku vie sám pokojne zabaviť. Kim ho stráži, keď je Tallulah v škole, a občas ju zachváti panika, keď si uvedomí, že ho už pár minút nepočula. Rozbehne sa k jeho vysokej stoličke, hojdacej sedačke alebo rohu pohovky, aby zistila, že Noah je stále nažive a nájde ho sústredene otáčať stránky knižky vyrobenej z textílie.

Noah je dieťa snov. Ale nechce spávať a to Kim deprimuje a stresuje.

Tallulah s Noahom teraz žijú u Kim spolu so Zachom, Noahovým otcom. Noah spáva medzi rodičmi v dvojlôžkovej Tallulahinej posteli a Kim si jednoducho nasadí slúchadlá a pustí si na smartfóne nejakú neutrálnu melódiu, takže je ochránená pred nočnou kakofóniou Noahovej nespavosti.

Ale dnes večer Zach zobral Tallulah von, nazvali to „nočné rande“, obaja majú len devätnásť, takže to vyznieva zvláštne, akoby boli už v strednom veku. Išli presne do toho hostinca, kde by za normálnych okolností dnes večer sedela ona. Keď odchádzali, podstrčila Zachovi dvadsaťlibrovú bankovku a zaželala im, nech sa dobre zabavia. Je to prvý raz, čo si vyšli spolu von, odkedy sa Noah narodil. Rozišli sa, keď bola Tallulah tehotná, a znovu sa dali dokopy asi pred šiestimi mesiacmi. Zach sa vtedy zaprisahával, že z neho bude najlepší otec na svete. Zatiaľ drží slovo.

Noah sa už naplno rozplakal, Kim si vzdychne a vstane.

A práve vtedy jej zabzučí esemeska. Klikne a prečíta si ju.
Mami, je tu zopár ľudí zo školy, že nech ideme ešte k nim. Len na hodinku alebo tak nejako. Je to ok? 😊

Ešte kým píše odpoveď, príde ďalšia.

Je Noah v pohode?

Noah je v poriadku, odpíše. Úplný poklad. Dobručký je. Chodte a zabavte sa. Zostaňte, dokedy chcete. Lúbim ťa.

Kim vyjde na poschodie k Noahovej postieľke za závesom a srdce jej oťažie pri predstave, ako ho bude ďalšiu hodinu kolísať a upokojsovať, spievať mu a šepkať v tme, kým tam vonku visí na oblohe mesiac vo vlahej letnej noci, ktorá si stále uchováva šmuhy denného svetla. Dom vŕzga prázdnotou a všetci ostatní sedia po baroch. Ale keď k nemu pristúpi, mesačné svetlo zachytí krivku jeho líčka a ona vidí ligot jeho očí, keď k nej vzhliadne, a počuje, ako Noah s úľavou zatají dych, že niekto prichádza. Sleduje, ako k nej naťahuje rúčky.

Vyberie ho z postieľky, pritiahne si ho na hrud' a povie: „Kto tu robí taký hluk a prečo, maličký, čo sa to tu deje?“ Srdce sa jej náhle rozťahne a zmrští a ona vie, že tento chlapec je jej súčasťou, ľúbi ju, ani nehľadá mamu, je spokojný, že v temnote noci prišla ona, aby ho utíšila. Vezme ho do obývačky a posadí si ho do lona. Dá mu diaľkový ovládač na hranie, veľmi rád stláča tlačidlá, ale vidí, že teraz je veľmi unavený, chce sa mu spať. Oťažie jej na hrudi, vie, že by ho mala uložiť späť do postieľky, dobrý spánkový režim, dobré návyky a tak ďalej, ale Kim je zrazu tiež unavená, viečka jej padajú, a tak si na seba prehodí prikrývku z pohovky, napraví si vankúš pod hlavou a spolu s Noahom potichu upadnú do pokojných driemot.

O pár hodín sa Kim náhle prebudí. Krátka letná noc je takmer preč a obloha za oknom obývačky prebleskuje prvými ostrými

lúčmi silného ranného slnka. Narovná si šiju, cíti, ako všetky jej svaly priam kričia. Noah je ešte oťažnený spánkom, jemne ho pootočí tak, aby dočiahla mobil. Je o desať minút pol piatej ráno.

Pocíti krátky nával mrzutosti. Vie, že povedala Tallulah, nech zostane, dokedy bude chcieť, ale toto je šialené. Nájde Tallulahino číslo a vytočí ho. Hovor sa automaticky prepne do hlasovej schránky, a tak nájde Zachovo číslo a prezvoní ho. Znovu len hlasová schránka.

Pomyslí si, že sa možno vrátili v noci, videli, že Noah spí pri nej, a povedali si, že bude fajn, keď zalezú do postele len oni dvaja. Predstaví si ich, ako vykúkajú spoza dverí obývačky, dívajú sa na ňu, vyzúvajú sa, potom po špičkách vyjdú po schodoch a v prepletení rúk, nôh a hravých, pripitých bozkov skočia rovno do prázdnej postele.

Pomaly, opatrne si Noaha pritisne k sebe a vstane z pohovky. Vylezie po schodoch a ide k dverám Tallulahinej izby. Sú otvorené dokorán, presne ako ich nechala o jedenástej v noci, keď išla po Noaha, aby ho vzala dolu. Opatrne ho položí do postieľky, on pritom akoby zázrakom ani nemrkne. Potom sa usadí na boku Tallulahinej postele a znovu vytočí jej číslo.

Hovor sa opäť presmeruje do hlasovej schránky. Zavolá Zacha. Zasa len hlasová schránka. Ďalšiu hodinu pokračuje v tomto pingpongu volaní. Slnko už svieti naplno. Je ráno, ale ešte priskoro, aby volala niekomu inému. Urobí si kávu, odkrojí si z bochníka farmárskeho chleba, na víkend ho vždy kupuje pre Tallulah, a zje ho natretý maslom a medom, ktorý kúpila od včelára, čo býva po ceste a predáva produkty z dvora, no a potom už len čaká a čaká, kým sa nezačne deň.

2

AUGUST 2018

„Pán Gray! Vitajte!“

Sophie vidí, ako k nim po chodbe obloženej drevom svižne kráča sivovlasý muž. Ruky má napriahnuté k nim, aj keď ich delia ešte zo tri metre.

Prikročí k Shaunovi a vrúcne mu potrasie pravicou, drží ju obomi rukami, akoby bol Shaun malé dieťa, ktoré potrebuje zohriať studené ruky.

Potom sa obráti k Sophie a zvolá: „Pani Grayová! Som veľmi rád, že sa napokon vidíme osobne!“

„Prepáčte, som vlastne slečna Becková,“ usmeje sa Sophie.

„Ach pravdaže, áno. Aké hlúpe odo mňa. Veď som to vedel. Slečna Becková. Som Peter Doody, výkonný riaditeľ.“

Peter Doody sa na ňu široko usmieva. Zuby má na muža krátko po šesťdesiatke neprirodzene biele. „Počul som, že ste spisovateľka?“

Sophie prikývne.

„Aké knihy píšete?“

„Detektívky.“

„Detektívky! To je skvelé! V Maypole House určite nájdete kopu inšpirácie. Tu nudné dni neexistujú. Len potom pomeňte mená!“ Hlasno sa smeje na vlastnom vtipе. „Kde ste zaparkovali?“ spýta sa Shauna a ukazuje rukou na príjazdovú cestu za veľkými vchodovými dverami.

„No,“ zaváha Shaun, „hneď tam, vedľa vás. Dúfam, že to nevadí.“

„Skvelé, veľmi dobre.“ Díva sa ponad Shaunovo plece. „A tí malí?“

„Sú so svojou mamou v Londýne.“

„Ach áno, pravdaže.“

Sophie a Shaun nasledujú Petra Doodyho, ťahajú za sebou kufre na kolieskach po jednej z troch dlhých chodieb, ktoré sa tiahnu z hlavnej vstupnej haly. Prejdú cez dvojité dvere do presklenej chodby, ktorá spája starú budovu s moderným blokom, a potom pokračujú cez dvere do zadnej časti modernej budovy a ďalej po zakrivenom chodníku k malému domčeku vo viktoriánskom štýle. Zadná časť domu priamo susedí so zalesnenou oblasťou a je obkolesená prstencom ružových kríkov, ktoré v tomto neskorom lete práve začínajú znovu rozkvítať.

Peter vytiahne z vrečka zväzok kľúčov a oddelí z neho dva na mosadznom krúžku. Sophie domček už predtým raz videla, ale iba ako bydlisko predchádzajúcej riaditeľky školy zariadené jej nábytkom, rôznymi drobnosťami, boli tam aj psy a fotografie. Peter odomkne a oni ho nasledujú do zadnej haly s kamennými dlaždicami. Zmizli odtiaľ zelené vysoké gumáky welingtonky, povoskované bundy aj psie vodidlá, ktoré viseli z hákov. Vnútri je benzínový dymový zápach a z podlahových dosiek preťahuje chladný vzduch, čo v tomto úmornom horúcom letnom dni vyvoláva zvláštny pocit zimy.

Maypole House sa nachádza v malebnej dedine v časti Upfield Common v hornatej oblasti Surrey Hills. Kedysi to bolo panské sídlo, ale pred dvadsiatimi rokmi ho odkúpila spoločnosť s názvom Magneta, ktorá po celom svete vlastní rôzne druhy škôl, vrátane vysokých, a sídlo prerobila na súkromnú internátnu školu pre žiakov od šestnásť do devätnásť rokov, ktorí neobstáli v prvom kole záverečných skúšok, čiže nedosiahli úroveň A.

Nuž áno, je to v podstate škola pre tých, čo zlyhali. A Sophiin priateľ Shaun je tu teraz novým riaditeľom.

„Nech sa páči,“ Peter spustí kľúče Shaunovi do ruky. „Všetko je to vaše. Kedy pricestuje zvyšok vášho tímu?“

„O tretej,“ povie Shaun.

Peter skontroluje čas na svojich hodinkách značky Apple a poznamená: „No, tak to vyzerá, že máte kopu času na obed v hostinci. Pozývam vás.“

„Ach,“ Shaun sa pozrie na Sophie. „No, vlastne sme si obed doniesli so sebou.“ Ukáže na plátennú tašku, ktorú má pri nohách. „Ale aj tak ďakujeme.“

Petra to zjavne nerozhodilo. „Len aby ste nabudúce vedeli, tunajší hostinec je skvelý. Volá sa Labuť a kačky. Je na opačnej strane dediny. Podávajú aj stredomorské jedlá, menu typu meze a tapas. Dusené kalamáre sú neuveriteľné. A majú vynikajúcu vínnu pivnicu. Manažér vám dá zľavu, keď mu poviete, kto ste.“

Znovu sa pozrie na hodinky a povie: „No, nechám vás, aby ste sa udomácnili. Všetky kódy sú tu. Tento budete potrebovať, ak budete chcieť vpustiť dodávku, tento je na predný vchod. S kartou si otvoríte všetky interiérové dvere.“ Obom podá krátke lanko. „Budem tu zasa zajtra ráno, aby sme urobili, čo treba v prvý deň v práci. Len pre info, možno uvidíte nejakých čudne poobliekaných ľudí. Celý týždeň sme tu mali rezidenčný kurz pre externistov, niečo v duchu čas radosti, veselosti. Dnes sa končí, zajtra odchádzajú a Kerryanne Mulliganová, vedúca ubytovacích zariadení – myslím, že ste sa s ňou minulý týždeň stretli, však?“

Shaun prikývne.

„Tak ona má tú skupinu na starosti, vy si ich vôbec nemusíte všímať. A to je, myslím, všetko. Okrem, no...“ Vykročí k chladničke a otvorí ju. „Taká malá pozornosť od Magnety.“

V prázdnej chladničke je umiestnená jediná fľaška lacného

šampanského. Zavrie dvierka, zastrčí ruky do vreciek modrých nohavíc, potom ich znovu vyberie, aby si s oboma podal ruku.

A zrazu je preč a Shaun a Sophie vo svojom novom domove po prvý raz osameli. Dívajú sa jeden na druhého, potom vôkol seba a potom znovu na seba. Sophie sa zohne k plátennej taške a vytiahne dva poháre na víno, ktoré zbalila dnes ráno, keď odchádzali zo Shaunovho domu v londýnskej štvrti Lewisham. Vybalí ich z mäkkého papiera, položí na pult, otvorí chladničku a vytiahne šampanské.

Vzápätí chytí Shauna za ruku, ktorou sa k nej načiahol, a nasleduje ho do záhrady. Je nasmerovaná na západ, v tejto časti dňa je ponorená do tieňa, ale aj tak je v nej dosť teplo, aby si mohli posediť vonku s krátkymi rukávami.

Kým Shaun otvorí šampanské a obom naleje, Sophie blúdi pohľadom po okolí: drevená bránička medzi ružovými kríkmi, ktoré ohraničujú zadnú časť záhrady, vedie do zamatovej zelene lesov s fliáčikmi trávnik, na ktoré cez vrcholky stromov dopadá poludňajšie slnko a vytvára zlatisté škvrny. Počuje v korunách stromov štebotať vtáky, šumenie bublinkiek šampanského vo vínových pohároch a aj vlastný dych. V sluchách počuje búšenie vlastnej krvi, čo jej koluje v žilách.

Všimne si, že Shaun sa na ňu díva.

„Ďakujem,“ povie. „Som ti veľmi vďačný.“

„Za čo?“

„Ty vieš, za čo.“ Vezme jej ruky do svojich. „Koľko toho obeťješ, aby si tu bola so mnou. Nezaslúžim si ňu. Naozaj nie.“

„Zaslúžiš si ma. Som predsa ,rýchla náhrada‘, pamätáš sa?“

Sarkasticky sa na seba usmiejú. Je to jedna z mnohých nepríjemných vecí, ktoré Shaunova exmanželka Pippa povedala o Sophie, keď sa o nej po prvý raz dozvedela. Jednou z nich bolo: „Vyzerá oveľa staršie než na tridsaťštyri“, a ešte: „má taký čudne skosený zadok“.

„No, nech si čokoľvek, si tá najlepšia. A ja ňu milujem.“ Silno

ju pobozká na hánky prstov a potom ju nechá odtiahnuť ruky, aby mohla vziať poháre.

„Pekne je tu, však?“ vzdychne Sophie zasnene, keď sa díva cez zadnú bráničku smerom k lesu. „Kam sa až tiahne?“

„Nemám poňatia,“ odpovie on. „Možno by si sa mohla poobede trochu potúlať tým smerom?“

„Áno,“ odpovie Sophie, „to by som mohla.“

Shaun a Sophie sú spolu len šesť mesiacov. Stretli sa, keď mala Sophie prednášku v škole, kde Shaun pôsobil, pre skupinu študentov a študentiek angličtiny s najlepším prospechom. Hovorila o vydávaní kníh a o písaní. Ako „poďakovanie“ ju vzal na obed. Spočiatku bola nervózna, akoby urobila niečo nesprávne. Súvislosť medzi situáciou, keď sedí osamote s postarším učiteľom, a pocitom, že niečo urobila nesprávne, bola v jej psychike uložená tak hlboko, že sa toho nedokázala zbaviť. Ale potom si všimla, že Shaun má veľmi, veľmi tmavé, tmavohnedé oči, takmer čierne, široké ramená a že sa tak krásne, vrelo, od srdca smeje. Má jemné ústa a na prste žiadnu obrúčku a zrazu si uvedomila, že s ňou flirtuje, a potom na druhý deň od neho dostala email, ktorý poslal zo svojej súkromnej adresy. Ďakoval jej, že prišla, chcel by vedieť, či by s ním nevyskúšala tú novú kórejskú reštauráciu, o ktorej sa bavili na obede deň predtým, čo by povedala na piatok večer, no a ona si pomyslela: nikdy som nebola na rande so štyridsiatnikom ani s mužom, ktorý nosí do práce kravatu, a vlastne som na žiadnom rande nebola už celých päť rokov a celkom rada by som vyskúšala tú novú kórejskú reštauráciu, tak prečo nie?

Shaun jej už na prvom rande povedal, že na konci školského roku odchádza z veľkej strednej školy v Lewishame, kde pôsobil ako vedúci všetkých šiestych ročníkov, lebo prijal pozíciu riaditeľa súkromnej šesťročnej internátnej strednej školy v Surrey